Прочитавши Леоніда Кисельова.

Чом не винесла її очима,
так, як він, у безвість крадькома,
щоб була зо мною, хоч незрима,
а не ця, що тут, чужа й німа.
Щоб казала мені вдень і ніччю,
що ростуть іще такі, як він,
із очима, що, як зорі, вічні,
із любов’ю, що як гнів і чин.
Ти, мій сину, моя горда дійсність,
ствердження, і доказ, і любов:
справді – все на світі тільки пісня
в українській, у найкращій з мов.